

מנגו המשוגע

א.פדנקאר

זהו סיפור על עץ מנגו שלא רצה להשאר במקומו. הוא רצה לנוע, לראות את העולם ולהתידד עם ידידים חדשים.

מונסונים רבים באו והלכו ומנגו עדיין עמד באותו המקום, השורשים שלו התפשטו והעמיקו באדמה, ענפי ידיו התרוממו גבוה לשמיים.

הוא ראה ידידים רבים סביבו. שיח גרגירים שנבט ישר לפני עיניו, עץ החרוב, צעיר ממנו בארבע שנים ובצילו שיח ורדי

בר. גם סבתא טמרינד, שגילה הוא לא ידע. אולי האלה שבמקדש ידעה את הגיל של טמרינד. למרות שסבתא טמרינד אמרה כי ראתה כבר איך

בונים את המקדש. אבל למרות גילה הרב טמרינד עמדה זקופה. בקר התאסף סביבה כדי לשמוע את

הסיפורים שלה,

ולפעמים קופים אחדים

שיחקו בין ענפיה.

כאשר הפרי של

טמרינד הבשיל, באו

ילדי הכפר וזרקו עליה

אבנים, כדי להשיג את

הפרי העסיסי.

כשמנגו פרח בפעם

הראשונה, אמרה

סבתא טמרינד "תראה,

עכשיו יגיע תורך."

ובאמת כך היה. כשרק הפרי של מנגו הצהיב,

פרחחי הכפר התחילו להפציץ אותו באבנים

מהמקלעות שלהם. מנגו התלונן "אני מוכה כולי.

הייתי רוצה לברוח מכאן."

טמרינד צחקה "לברוח? אל תהיה טיפש. אלה

החיים שלנו. כאן מקומנו וכאן נחיה ונמות."

מנגו התחיל לחשוב. פרפרים פרשו את כנפיהם ועפו. הגדיים שיחקו במרעה ירוק. עננים נעו בשמיים, והאנשים התהלכו בחופשיות. למה אנחנו, העצים, צריכים לעמוד תמיד במקום אחד? מה יקרה אם אתחיל ללכת?

הוא סיפר על מחשבותיו לחברים שלו אך אלה אמרו "זה רצון האלים. אנו צריכים להשאר במקום אחד. אנו משיגים את המזון שלנו כך, בעמידה. אז למה לנו לנוע?"

אבל הוא לא הסכים ולכן קראו לו "מנגו המשוגע". לפעמים באו הולכי רגל ונחו בצילו. הם סיפרו על הארצות הרחוקות בהן ביקרו, על ארנבות שמתרוצצות באחו, על להקות תוכים המתעופפים מעיל הראש, על טווסים הפותחים את זנבותיהם הצבעוניים, על חולות לבנים שעל חופי הים הרחב. "האם תבוא אתי?" הוא שאל את החרוב ואת הדולב.

"הו, לא!" הם ענו "מה חסר לנו כאן? לאן שלא נלך יהיה אותם השמיים, אותה האדמה. אף אחד מאתנו עוד לא עזב את ביתו. השורשים שלנו

תקועים כאן."

ומנגו אמר לעצמו "הם טיפשים. ואם לא טיפשים אזי עצלנים. אין להם רוח ההרפתקה. אם אף אחד לא יבוא אתי, אלך לבדי." והוא התחיל לחשוב על עברו ותוך כדי כך הגזע שלו

הפך לסימן שאלה גדול. יום אחד עננים כיסו את השמיים. הופיעו ברקים ורעמים וגשם חזק ירד ללא הפסקה. סערת רוחות נענע את העצים. מנגו נבהל. הוא הביט סביב..

אבו! החרוב נפל לארץ. הרגליים שלו שהיו תקועים כל כך חזק באדמה ומעולם לא ראו שמש, או הרגישו

ברוח, נקרעו והביט עכשיו כלפי מעלה.

דמעות באו לעיניו של מנגו. החרוב המסכן. הוא עזב את העולם בלי לדעת איזה פלאים נמצאים מאחורי הגבעות!

כעבור יומיים הגיעו אנשים וחיטבו את החרוב לחתיכות. את הענפים ועלים שרפו במדורה. החום צרב את ענפיו של מנגו.

ויום אחד הגיעו שני אנשים. הם עמדו ליד מנגו והתחילו לריב.
"אל תגע בפרי של העץ הזה. הוא שלי!"
"לא, לא שלך" ענה השני.

"רק תראה. מחר אעקור אותו."

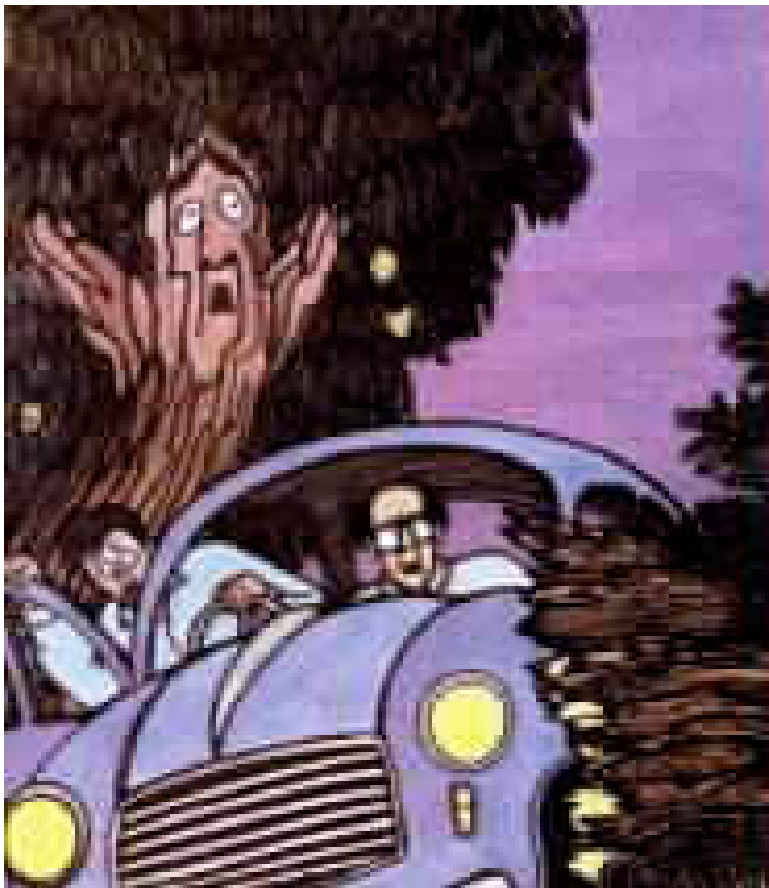
מנגו התחיל לרעוד. הוא נזכר בגורלו של החרוב ופחד מלהב הגרזן שנצץ בשמש. גם עצים אחרים נבהלו, אך אף מהם לא חשב לברוח. מנגו החליט לעזוב עוד באותו הלילה. הוא הסתכל סביב על ידידיו. כמה הוא אהב אותם! לאט, לאט הוא הוציא את שורשיו מהאדמה. הרוח שנשבה בקרבה עודדה אותו "בוא! נראה ביחד את פלאי העולם." ענפי מנגו נעו ברוח כאילו מלאי שמחה.

הלילה ירד. הכוכבים נצצו ואורות הודלקו לא רחוק. לא נשמע כבר ציוץ של ציפורים, אך הצרצרים קראו בחוזקה.

בלילה זה מנגו עזב את ביתו ואת חבריו. אף אחד לא הרגיש בכך. בבוקר הם ישפשו את עיניהם וישאלו "איפה מנגו? למה מנגו המשוגע נעלם?" איזה תענוג היה כך ללכת. איזו רוח רעננה. כל צעד הראה לו דבר מה חדש. "מדוע בזבזתי את חיי במקום אחד? מדוע לא עזבתי קודם?" שאל את עצמו מנגו. עלי הדשא דגדגו ברגליו והוא בשריקה

"אל תפחד. בוא. נתחמק מהם. נעבור את הכביש לפני שיגיעו" אמר מנגו.
"לך ראשון. אני אלך אחריו, רק תזהר" ענה הדס בלי לזוז.

מנגו ירד לכביש. פתאום שמע רעש חזק ואור חזק סינוור אותו.

מבוהל הוא התחיל לנוע בזיגזג על הכביש. הרעש כמעט ועלה עליו. מנגו עצם את עיניו והגיע לצד שני של הכביש. בשריקה חזקה הייצור עצר.

עליזה הגיע לשולי הכביש. כמעט כבר ירד מהדשא כששמע צעקה "הי, המשוגע!"
מנגו מופתע הביט סביב. איך הדס הזה ידע את שמו?

הדס הצביע באצבעות אדומות "מנגו המשוגע, אתה מסתכן על הכביש."

מנגו עצר. בדיוק אז שני יצורים מוזרים עברו על הכביש במהירות, עם פנסים דולקים.

"ראה! היצורים האלה רצים בכביש כל הזמן."

"אבל אני רוצה לעבור. הלכתי עד כאן הרבה זמן."
"אתה רוצה להגיע לפסגת הגבעה?"
"כן."

"ואתה רוצה להגיע לנהר שבצד השני של הגבעה?"

"כן. איך ידעת?"

"כי גם אני רוצה כך" ענה הדס.

אז נלך ביחד. ביקשתי מחברים רבים, אבל אף אחד לא רצה לבוא אתי."

"אל תהיה בלתי סבלני כזה. אני עומד כאן כבר הרבה זמן ומחכה להזדמנות לעבור את הכביש."

מנגו פתח את עיניו. הייצור האיום ירד לשוליים,
דרס את הדס והרג אותו. אנשים יצאו מבטן הייצור
ודיברו "הנהג אולי שיכור?" "לא! במו עיני ראיתי עץ
עובר את הכביש."
"אל תספר שטויות!"
"אני נשבע. העץ הלך.."
"אולי חלמת. עצים לא מתהלכים ואתה יודע זאת."
האנשים נכנסו שוב לבטן הייצור שהמשיך בדרכו,
עם שתי עיניו שלו שדלקו חזק.
בעיניים מלאי דמעות נפרד מנגו מהדס והלך לכוון
הגבעות.